Ἀριθ. 196 — Λεπτὰ εἴκοσι.

ΕΤΟΣ Δ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὄγδοος

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

30 Σεπτεμβρίου 1879

Σφραγὶς
ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΡΑΣ κλ.
ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Ἀρχόμενοι σήμερον τῆς ἐν μεταφράσει δημοσιεύσεως ἑνὸς τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ Ἰουλίου Σανδώ, νομίζομεν ὅτι εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας, προσημειοῦντες ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ συγγραφέως καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Ὁ Ἰούλιος Σανδὼ (Jules Sandeau) δὲν ἀνήκει κυρίως εἰπεῖν εἰς τῶν συγχρόνων γάλλων μυθιστοριογράφων καὶ δραματογράφων τὴν γενεάν. Εἶνε σχεδὸν ἑβδομηκοντούτης καὶ πρὸ εἰκοσαετίας ἤδη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ μυθιστόρημα Ῥοδῆ καὶ Λευκὴ (Rose et Blanche), ὅπερ εἰκοσαετὴς μόλις ἐξέδωκεν, ὑπῆρξε γέννημα ἀληθινοῦ καὶ πραγματικοῦ μυθιστορήματος, τῶν ποιητικῶν καὶ παραδόξων ἐκείνων σχέσεων, αἵτινες ἐσήμαναν τὴν πρώτην καὶ σύγχρονον ἐν τῇ δημοσιότητι ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἐξ ἑνὸς καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδης ἐξ ἑτέρου. Ὁ ἔρως ἐκεῖνος, ὅστις εἶχεν ἑνώσει εἰς εἰδυλλιακὴν σχεδὸν συμβίωσιν δύο νεανίας, συνήνωσεν ἐπίσης εἰς φιλολογικὴν συνεργασίαν τοὺς καλάμους αὐτῶν, καὶ εἰς ἓν κοινὸν ὄνομα τὰ ὀνόματά των. Οὕτως ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Jules Sand, οὗτινος ἕκαστος τῶν συνεργατῶν διετήρησε κατόπιν τὸ ἥμισυ, ὅτε τῆς μοίρας ἡ ἰδιοτροπία ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν συμβίωσιν τῶν δύο νεαρῶν συγγραφέων. Τὰ περὶ τῆς συνεργασίας ταύτης διηγήθη ἄλλοτε συντόμως ἡ Ἑστία, βιογραφοῦσα τὴν Γεωργίαν Σάνδην, δὲν περισσεύει δὲ χώρου δυστυχῶς καὶ σήμερον, ἵνα λεπτομερέστερον διατρίψῃ εἰς μίαν τῶν περιεργοτέρων σελίδων τῆς νεωτέρας γαλλικῆς γραμματολογίας. Τοῦτο καὶ μόνον σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ μεγαλοφυὴς μυθιστοριογράφος, ἧς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐθρήνησε τὴν στέρησιν ἡ Γαλλία, ἔγραψε περιπαθέστατα τὸν ἐπικήδειον τῶν ποιητικῶν της ἐκείνων ἐρώτων ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς Ἀποδημητοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἐπικήδειος οὗτος καταλήγει διὰ τῶν ἑπομένων μελαγχολικῶν σειρῶν: «Ἐπὶ ἓν ἔτος ὁλόκληρον ἐκάθισεν ἐκεῖνος παρὰ τὴν αὐτὴν κ' ἐγὼ τράπεζαν ἑκάστην νύκτα, κ' ἔζησεν ἐργαζόμενος ὡς εἰργαζόμην. Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ συνεβουλευόμεθα περὶ τῆς ἐργασίας μας, καὶ ἐδειπνοῦμεν ἅμα τῇ νυκτὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μικρᾶς τραπέζης, ὁμιλοῦντες περὶ αἰσθήματος, μέλλοντος καὶ τέχνης. Τὸ μέλλον δὲν ἐτήρησε τὸν λόγον του!» Χωρισθεὶς τῆς συνεργάτιδός του, μετέβη ὁ Ἰούλιος εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν ἐδημοσίευσεν ἀδιακόπως σειρὰν ὁλόκληρον μυθιστοριῶν, γράφων ἐνίοτε καὶ δράματα, ἄλλα μὲν μόνος, ὧν τὸ κάλλιστον ἡ Δεσποινὶς Σελλιέρ, ἄλλα δὲ ἐκ συνεργασίας μετὰ τοῦ Ἐμιλίου Ὠζιέ, ὧν διακρίνονται ὁ Ἰωάννης Τωμεραὶ καὶ ὁ Γαμβρὸς τοῦ Κ. Ποαριέ.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἰουλίου Σανδώ, ὡς συγγραφέως δραμάτων ἢ μυθιστοριογραφιῶν, εἶνε ἀλήθεια μὲν περὶ τὴν οὐσίαν καὶ χάρις περὶ τὴν μορφήν. Γράψας ὅ,τι ἔγραψεν, οὐδέποτε ἐψεύσθη πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του ἢ τοὺς θεατάς του, οὐδέποτε παρέστησεν αὐτοῖς ἄλλο ἢ τὰ ἀληθῆ του φρονήματα καὶ αἰσθήματα, οὐδέποτε ἐθεράπευσε τὰς ὀρέξεις τοῦ πλήθους, ἵνα τοῖς πολλοῖς ἀρέσῃ. Διὰ τοῦτο σπανίως μὲν ἐγένετο θορυβώδης πάταγος περὶ τὰ ἔργα του, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἐξεδόθη εἰς τεσσαράκοντα ἐκδόσεις ὡς τὸ Assommoir ἢ παρεστάθη τριακοσιάκις ὡς ἡ Fille de Madame Angot. Ἀλλὰ πάντα ὅμως τοῦ καλάμου του τὰ προϊόντα ἐμπνέουσιν τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην πίστιν, τὴν εἰλικρίνειαν, καὶ τὴν τιμιότητα, ἵνα καὶ ὠμότερον οὕτως εἰπεῖν ἐκφράσωμεν τὸ πρᾶγμα, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὸν ἀνεξάρτητον καλλιτέχνην, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι ὀφείλει νὰ μὴ δουλεύῃ τῷ Μαμμωνᾷ τῆς ἡμέρας ἀλλὰ τῷ αἰωνίῳ Θεῷ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Σ. τ. Δ.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδώ, βραβευθεῖσα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Α'

Ὡς πάντα σχεδὸν τὰ χωρία δι' ὧν διέρχεται δημοσία ὁδός, τὸ Neuvy-les-Bois εἶναι ἀθλία κωμόπολις βορβορώδης μὲν τὸν χειμῶνα, πλήρης δὲ κονιορτοῦ τὸ θέρος, ἐν πάσῃ δὲ τοῦ ἔτους ὥρᾳ οὐδὲν ἔχουσα τὸ ποιητικὸν ἢ τὸ μυστηριῶδες. Τοιαύτην δὲ ἔχει σπουδαιότητα, ὥστε πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παροῦσα διήγησις, οἱ ἐγχώριοι δὲν ἐνθυμοῦνται ἐὰν εἶδόν ποτε ἅμαξαν δημοσίαν ἱσταμένην ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῆς. Ἡ περιφρόνησις αὕτη, ἣν οἱ ταχυδρόμοι καὶ οἱ ἁμαξηλάται ἐπέδειξαν ἀείποτε πρὸς αὐτήν, μαρτυρεῖ ἀρκούντως τὴν μετριότητα τῶν οἴνων της.

Κυριακήν τινα τοῦ φθινοπώρου, μεταξὺ τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ ἑσπερινοῦ, οἱ ἐγχώριοι συναθροισθέντες εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον, περιέμενον σοβαροὶ νὰ διέλθῃ τὸ ἐκ Παρισίων εἰς Λιμόσγην λεωφορεῖον.